

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 20S/94/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5013200737
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Martinčeková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5013200737.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Martinčekovej a členov senátu JUDr. Eriky Čanádyovej a Mgr. Nory Tomkovej, v právnej veci žalobcu: W. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXX, V. Q., práv. zast. Lion Law Partners, s. r. o., advokátska kancelária so sídlom Horná 32, Banská Bystrica, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.k. 29595-4/2013-BA z 31.05.2013, takto jednomyselne

rozhodol:

Krajský súd v Žiline rozhodnutie Sociálnej poisťovne - ústredie č.k. 29595-4/2013-BA zo dňa 31.05.2013 z r u š u j e podľa § 250j ods. 2 písm. b) O.s.p. a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 331,13 Eur z titulu trov právneho zastúpenia na účet Advokátskej kancelárie Lion Law Partners, s. r. o., so sídlom Banská Bystrica, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňovým rozhodnutím č.k. 952-22/2013-BB z 21.03.2013 Sociálna poisťovňa, pobočka Banská Bystrica rozhodla podľa § 99 a 111 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o sociálnom poistení“) tak, že žalobca má nárok na náhradu za bolesť v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 09.11.2003 v sume 779,73 Eur určenej podľa Vyhlášky č. 32/1965 Zb. v znení neskorších predpisov. V odôvodnení prvostupňový orgán uviedol, že v súlade s povinnosťou uloženou v rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/407/2011-32 z 24.01.2012 a povinnosťou uloženou rozhodnutím Sociálnej poisťovne - ústredie č. 7124-23/2012-BA z 10.12.2012 bolo Sociálnou poisťovňou uskutočnené ďalšie konanie. Dňa 18.01.2013 bolo vykonané ústne pojednávanie. Na ústnom pojednávaní bol právny zástupca poškodeného informovaný o dokladoch, ktoré budú podkladom rozhodovania, o použitých právnych predpisoch a právnom názore Sociálnej poisťovne - ústredie uvedenom v druhostupňovom rozhodnutí, podľa ktorého poškodený porušil svojim konaním predpis o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci, čo je doložené mnohými dôkazmi, preto vyhlásenie zamestnávateľa o vzniku pracovného úrazu je pre Sociálnu poisťovňu záväzná. Právny zástupca poškodeného uviedol, že má za to, že miera spoluzavinenia poškodeného je vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu určite nižšia ako 40 %. Ďalej správny orgán zosumarizoval skutkový stav veci. Bolo preukázané, že W. H. bol v spoločnosti zamestnávateľa AuREX TRADE, s. r. o., zamestnaný ako vrtmajster pre vrtné práce na súprave ZIF-650. Poškodený utrpel pracovný úraz dňa 09.11.2003. V zázname o úraze spísanom zamestnávateľom 10.11.2003 je uvedené, že zranený bez upozornenia vodiča neočakávaným spôsobom vstúpil do jazdnej dráhy cúvajúceho vozidla. V stanovisku zamestnávateľa zo 16.08.2004 je uvedené, že stanovuje rozsah zodpovednosti poškodeného na 40 %. Pracovný úraz poškodeného vyšetril Inšpektorát práce, Banská Bystrica, o ktorom vydal protokol dňa 28.11.2003 o vyšetrovaní príčin ťažkého pracovného úrazu. Ako

zistené nedostatky v príčinnej súvislosti s udalosťou boli uvedené: a) zo strany postihnutého W. H., že zamestnanec H. vstúpil počas vyprostovania auta Tatra 148 s nadstavbou vrtnej súpravy ZIF-650M bez vedomia vodiča do kolají z blata za vozidlom (nebezpečný priestor), čo je v rozpore s § 14 ods. 1 písm. a) zákona č. 330/1996 Z.z., b) zo strany zamestnávateľa: zamestnávateľ preukázateľne nepoučil zamestnancov o zákaze prepravovať časť vrtnej kolóny - jadrovku s vrtnou tyčou ťahaním za auto Tatra 148 a nadstavbou vrtnej súpravy, čo je v rozpore s § 8b ods. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 330/1996 Z.z. v úplnom znení, c) zo strany inej osoby - Ing. H. T., vodiča: vodič auta Tatra 148 s nadstavbou vrtnej súpravy ZIF-650M Ing. H. pri cúvaní na lesnej nespevnenej ceste nezastavil napriek tomu, že stratil z dohľadu postihnutého, následkom čoho došlo k jeho zraneniu, čo je v rozpore s § 14 ods. 1 písm. c) Vyhlášky č. 208/1991 Zb. Inšpektorát práce rozhodnutím z 15.04.2004 zastavil konanie o uložení pokuty pre zamestnávateľa. V odôvodnení uviedol, že je nutné konštatovať, že k úrazu došlo priamym konaním postihnutého H. a vodiča Ing. H., čo vo svojich výpovediach plne potvrdzujú. Vzhľadom na vyjadrenie účastníka konania k návrhu na zloženie pokuty zo dňa 04.02.2004, na vykonanie opatrenia zamedzujúceho možnosť opätovného vzniku obdobného pracovného úrazu a tiež na samotné konanie postihnutého H. a vodiča H. správny orgán rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate rozhodnutia. Vodič H. bol trestným rozkazom OS Lučenec č.k. 12T/70/2004 zo dňa 28.05.2004 uznaný vinným, že ako vodič samohybnej vrtnej súpravy na podvozku nákladného motorového vozidla počas cúvania s vozidlom si nevšimol za vozidlom stojaceho spolupracovníka W. H., tohto s vozidlom zachytil a prešiel mu zadnými kolesami cez obe nohy, čo mu spôsobilo trieštivé zlomeniny predkolenia vpravo a zlomeninu stehennej kosti vľavo, teda inému z nebanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, čím spáchal trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 4 Trestného zákona. Nesúhlas poškodeného s mierou zavinenia určenou zamestnávateľom je uvedený a odôvodnený v odvolaní poškodeného proti prvostupňovému rozhodnutiu Sociálnej poisťovne - pobočka Banská Bystrica o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a v žalobe poškodeného podanej na OS Banská Bystrica o určení miery zavinenia žalovaného za vzniknutú škodu. Prvostupňový správny orgán postupujúci podľa § 198 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení vyjadril svoj úsudok o predbežnej otázke, ktorou je miera zodpovednosti poškodeného za vznik škody. Zo všetkých dokladov vyplýva, že zamestnávateľ svoju povinnosť podľa § 8a ods. 1 písm. r) zákona č. 330/1996 Z. z. splnil, zisťoval príčiny vzniku úrazu. Zamestnávateľ určil rozsah zodpovednosti poškodeného na 40 % na základe názoru, že poškodený ako vedúci zamestnanec porušil bezpečnostné predpisy. Poškodený neporušil zákaz prepravovania časti vrtnej súpravy za autom, pretože o tomto zákaze nebol zamestnávateľom poučený. Vstúpením počas vyprostovania auta do kolají z blata za vozidlom bez vedomia vodiča do nebezpečného priestoru však porušil zásady bezpečnosti práce, zásady ochrany zdravia pri práci a zásady bezpečného správania sa na pracovisku. Inšpektorát v rozhodnutí o zastavení konania uviedol, že spôsob prepravy jadrovky s vrtnou tyčou nariadil postihnutý, ktorý bol vedúcim zamestnancom, ktorý ju s vodičom H. priviazal o závesné zariadenie a že je teda nutné konštatovať, že k úrazu došlo priamym konaním postihnutého H. a vodiča H., pritom pri vedúcom zamestnancovi sa predpokladá jeho kvalifikovanosť a zodpovednosť. Závery inšpektorátu práce, čo sa týka zodpovednosti vodiča H., sú primerané trestnému rozkazu OS Lučenec, ktorý určil trestný čin Ing. H. ako trestný čin spôsobený z nebanlivosti. Zavinenie vodiča H. na vzniku škody nie je zavinením v plnom rozsahu, ale zavinením porovnateľným so zavinením poškodeného. Spôsob určovania, presné pravidlá určovania % miery zavinenia na vzniku pracovného úrazu nie sú stanovené v žiadnom právnom predpise. Pracovný úraz šetrí a mieru zavinenia určuje zodpovedný zamestnávateľ podľa Zákonníka práce. Miera zavinenia poškodeného na vzniku pracovného úrazu určená zamestnávateľom na 40 % nie je v rozpore s výsledkami šetrenia zamestnávateľa, Inšpektorátu práce a Okresného súdu Lučenec. Sociálna poisťovňa zastáva názor, že nemá dôvod meniť v rámci posudzovania predbežnej otázky mieru zavinenia poškodeného na vzniku pracovného úrazu 40 % určenú zamestnávateľom.

Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie poškodený W. H., o ktorom rozhodoval žalovaný rozhodnutím č.k. 29595-4/2013-BA z 31.05.2013. Odvolanie poškodeného zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. V odôvodnení uviedol, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/407/2011-32 zo dňa 24.01.2012 bolo pôvodné druhostupňové rozhodnutie žalovaného zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie prejednanie a rozhodnutie. Vec určenia rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu zamestnanca patrí podľa § 7 ods. 1 O.s.p. do právomoci súdu. Poškodený podal žalobu na okresný súd o určenie miery zavinenia na vzniku jeho pracovného úrazu, na základe čoho ústredie konanie na II. stupni vo veci prerušilo. Doručením právoplatného uznesenia okresného súdu o zastavení konania v prípade určenia rozsahu zodpovednosti ústredie zistilo, že táto predbežná otázka nebola vyriešená súdom, nakoľko zamestnávateľ poškodeného bol vymazaný z obchodného registra a zanikol bez právneho

nástupcu. Vzhľadom na rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 20S/407/2011-32 zo dňa 24.01.2012, ktorým bolo pôvodné druhostupňové rozhodnutie žalovaného zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie, bolo potrebné zrušiť aj pôvodné prvostupňové správne rozhodnutie rozhodnutím z 10.12.2012 a vec vrátiť pobočke na doplnenie dokazovania a rozhodnutie vo veci samej v zmysle rozsudku krajského súdu. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že ak miera zavinenia poškodeného a z toho vyplývajúci rozsah zodpovednosti zamestnávateľa zostáva sporným, nie je spoľahlivo zistený skutočný stav veci. Pretože nebolo rozhodnuté o tejto predbežnej otázke, z tohto dôvodu si pobočka urobila o tejto otázke vlastný úsudok, ktorý podrobne uviedla v prvostupňovom správnom rozhodnutí. Druhostupňový správny orgán pri posudzovaní tejto predbežnej otázky dospel k záveru, že zamestnávateľ preukázal sčasti liberačné dôvody tým, že konanie poškodeného bolo v rozpore s ustanoveniami zákona č. 330/1996 Z.z. a mal za to, že konanie poškodeného bolo ľahkomyselné, pričom sa spoliehal na to, že si neprivedie ujmu na zdraví a dospel k záveru, že rozsah zodpovednosti za vznik pracovného úrazu na strane poškodeného vo výške 40 % je primeraný. Vychádzal z toho, že z technologického postupu vrtu a pokynov na obsluhu a údržbu spojzariadeného vrtného agregátu ZIF-650/T-148 vyplýva, že spôsob prepravovania vrtnej súpravy jej priviazaním o závesné zariadenie auta T-148 je v rozpore s týmto technologickým postupom. Poškodený teda porušil predpisy na premiestňovanie vrtnej súpravy a tiež konal ľahkomyselne tým, že počas vyprostovania auta T-148 z blata vstúpil bez vedomia vodiča do jazdnej dráhy cúvajúcего auta. Tento vstup poškodeného do blatových koľají bez upozornenia vodiča, ktorý s autom cúval, bolo v príčinnej súvislosti so vznikom poškodenia zdravia poškodeného, ktorý vzhľadom na svoju kvalifikáciu a funkciu mal a mohol vedieť, že si tým môže privodiť ujmu na zdraví. Na základe toho zamestnávateľ preukázal sčasti liberačné dôvody tým, že konanie poškodeného bolo v rozpore s ustanoveniami zákona č. 330/1996 Z.z. a mal za to, že konanie poškodeného bolo ľahkomyselné, keď sa spoliehal na to, že si neprivedie ujmu na zdraví. Dospel k právnomu záveru rovnako ako prvostupňový správny orgán, že rozsah zodpovednosti za vznik pracovného úrazu na strane poškodeného vo výške 40 % je primeraný.

Proti tomuto rozhodnutiu podal správnu žalobu žalobca. Uviedol v nej, že spôsob výpočtu zavinenia v rozsahu 40 % určený zamestnávateľom nie je v rozhodnutí vôbec preukázaný a odôvodnený. Zo strany žalovaného ide opäť len o prevzatie subjektívneho názoru zamestnávateľa bez ohľadu na jeho opodstatnenosť. Otázka určenia miery zavinenia žalobcu ostala aj napriek vykonanému dokazovaniu naďalej sporná, pretože nie je zřejmé, ako zamestnávateľ pri určení miery zavinenia postupoval. Nebola odstránená svojvoľnosť výpočtu miery zavinenia určená zamestnávateľom. Žalovaný protokol Inšpektorátu práce z 28.11.2003 vyložil jednostranne v neprospech žalobcu, pretože vôbec neprihliadol na to, že v tomto dokumente je uvedený najmä výpočet nedostatkov zo strany zamestnávateľa, ktoré mali priamy vplyv na spôsobenie škody žalobcovi. Nebol zistený presne a úplne skutočný stav veci a objasnené všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech alebo neprospech poistenca alebo iného účastníka konania. Keďže zamestnávateľ žalobcu zanikol 17.03.2012, za tejto situácie by práve žalovaný mal do istej miery suplovať postavenie zamestnávateľa a ako predbežnú otázku nestranné vyhodnotiť okolnosti pracovného úrazu z pohľadu zavinenia žalobcu a rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa. Poukázal na protokol Inšpektorátu práce Banská Bystrica z 28.11.2003, a to najmä na porušenie povinností uvedených v bode 2 zo strany zamestnávateľa, a to že zamestnávateľ preukázateľne nepoučil zamestnancov o zákaze prepravovať časť vrtnej kolóny - jadrovku s vrtnou tyčou ťahaním za auto Tatra - 148 s nadstavbou vrtnej súpravy ZIF-650M. Žiadal napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním z 20.09.2013. Namietal, že správna žaloba bola podaná oneskorene, t.j. po lehote 2 mesiacov. Zotrval na skutočnostiach uvedených v napadnutom rozhodnutí, pričom poukázal na to, že žalobca bol v tom čase vedúci zamestnanec, pri plnení pracovných úloh nedodržiaval pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci spočívajúce v potrebe dôsledného dodržiavania pracovného postupu pri výkone práce (premiestňovanie vrtnej súpravy a vstup do nebezpečného priestoru medzi vrtnou súpravou a vozidlom, ktoré ju ťahalo, bez vedomia vodiča), hoci bol s nimi riadne a preukázateľne oboznámený, pričom toto porušenie bolo jedinou príčinou pracovného úrazu a škody na zdraví žalobcu. Žiadal žalobu zamietnuť ako nedôvodnú.

Krajský súd v Žiline preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako i postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu v zmysle § 247 a nasl. O.s.p. v medziach žalobných námietok v zmysle § 250h ods. 1 O.s.p., pričom zistil, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť podľa § 250j ods. 2 písm. b) O.s.p. a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie z týchto dôvodov:

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 99 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov (Zákon o sociálnom poistení), poškodený má nárok na náhradu za bolesť a na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa osobitného predpisu. 60a)

60a) Zákon č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z.z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov.

Podľa § 111 ods. 2 cit. zákona, ak sa zamestnávateľ alebo právnická osoba podľa osobitného predpisu 61) sčasti zbaví zodpovednosti za poškodenie zdravia alebo za smrť poškodeného podľa osobitného predpisu 63) a osobitný predpis 64) neustanovuje inak, poškodený má nárok na úrazovú dávku s výnimkou pracovnej rehabilitácie a rekvifikácie v sume určenej podľa rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa alebo právnickej osoby podľa osobitného predpisu 61) zníženého o mieru zavinenia poškodeného.

61) § 214 až 216 zákona č. 311/2001 Z.z.

63) § 196 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z.z.

64) § 196 ods. 3 zákona č. 311/2001 Z.z.

65) § 22 Zákonníka práce.

Podľa § 198 ods. 1 cit. zákona, ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už právoplatne rozhodol iný príslušný orgán, je organizačná zložka Sociálnej poisťovne takýmto rozhodnutím viazaná; inak si organizačná zložka Sociálnej poisťovne môže o takejto otázke urobiť úsudok alebo dá príslušnému orgánu podnet na začatie konania.

Podľa § 195 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu 09.11.2003 (vznik pracovného úrazu žalobcu), ak u zamestnanca došlo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním k poškodeniu zdravia alebo k jeho smrti úrazom (pracovný úraz), zodpovedá za škodu tým vzniknutú zamestnávateľ, u ktorého bol zamestnanec v čase pracovného úrazu v pracovnom pomere.

Podľa § 196 ods. 2 cit. zákona, zamestnávateľ sa zbaví zodpovednosti sčasti, ak preukáže, že

a) postihnutý zamestnanec porušil svojím zavinением právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, hoci s nimi bol riadne a preukázateľne oboznámený, a že toto porušenie bolo jednou z príčin škody,

b) jednou z príčin škody bolo, že zamestnanec bol pod vplyvom alkoholu, omamných látok alebo psychotropných látok,

c) zamestnancovi vznikla škoda preto, že si počínal v rozpore s obvyklým spôsobom správania sa tak, že je zrejmé, že hoci neporušil právne predpisy alebo ostatné predpisy, alebo pokyny na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci, alebo osobitné predpisy, konal ľahkomyseľne a musel si pritom byť vzhľadom na svoju kvalifikáciu a skúsenosti vedomý, že si môže privodiť ujmu na zdraví.

Podľa § 196 ods. 3 cit. zákona, ak sa zamestnávateľ zbaví zodpovednosti sčasti, určí sa časť škody, za ktorú zodpovedá zamestnanec, podľa miery jeho zavinenia. V prípade uvedenom v odseku 2 písm. c) sa zamestnancovi uhradí aspoň jedna tretina škody.

Krajský súd v Žiline konštatuje, že čo sa týka námietky žalobcu, že žalovaný správny orgán si o predbežnej otázke v zmysle § 198 ods. 1 Zákona o sociálnom poistení neurobil sám úsudok, ale mechanicky prevzal vyjadrenie zamestnávateľa žalobcu o určení miery zavinenia žalobcu, uvedená námietka podľa názoru súdu nie je dôvodná. Naopak, prvostupňový i druhostupňový správny orgán vykonali dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi, taktiež i nariadením ústneho pojednávania v otázke určenia rozsahu zodpovednosti zamestnávateľa za škodu zamestnanca a svoj názor opreli o tieto listinné dôkazy, najmä o protokol Inšpektorátu práce Banská Bystrica, technologický postup vrtu a pokyny na obsluhu a údržbu, rozhodnutie Inšpektorátu Banská Bystrica - závery šetrenia Inšpektorátu

práce Banská Bystrica. Tieto listinné dôkazy zhodnotili s akcentom na určenie rozsahu zodpovednosti zamestnanca za škodu spôsobenú mu na zdraví pracovným úrazom. Žalovaný správny orgán teda nevychádzal len zo stanoviska zamestnávateľa, že jeho zodpovednosť je 60 % a zamestnanca 40 % (tak, ako tomu bolo v správnom konaní, ktoré bolo preskúmané v konaní Krajského súdu Žiliny pod sp. zn. 20S/407/2011). Naopak, správne orgány posudzovali túto otázku vyhodnotením všetkých listinných dôkazov, ktoré sa v správnom spise nachádzajú a preto nie je možné súhlasiť so žalobcom, že správny orgán vychádzal z výlučne údajov preukázaných zamestnávateľom, a to vo forme jeho prehlásenia, t.j. bez akéhokoľvek preukázateľného dokazovania. Žalovaný sám uviedol myšlienkový postup, ktorého výsledkom je jeho právny názor o čiastočnej liberácii zamestnávateľa. Námietka, že v rozhodnutí absentuje výpočet miery zavinenia určenej zamestnávateľom taktiež neobstojí. Výpočet miery zavinenia náš právny poriadok nepozná. Neexistuje „vzorec“, ktorý by sa mal vo všeobecnosti použiť na túto právnu otázku. Len na základe vykonaného dokazovania a následne jeho vyhodnotenia môže byť ustálená miera zavinenia. Samotné rozporovanie tejto miery zo strany žalobcu ešte bez ďalšieho neznamená, že by v tejto veci nebolo zo strany žalovaného vykonané dokazovanie.

Čo sa však týka samotnej percentuálneho ustálenia miery zodpovednosti zamestnávateľa, táto miera bola stanovená čiastočne nesprávnym vyhodnotením protokolu Inšpektorátu práce Banská Bystrica a Technologického postupu vrtu a pokynov na obsluhu a údržbu spojzdrneného vrtného agregátu ZIF-650/T-148. V protokole sú v príčinnej súvislosti so vznikom úrazu uvedené tri základné príčiny, a to prvá na strane žalobcu, druhá na strane zamestnávateľa a tretia na strane vodiča Ing. H.. Z tohto dokumentu nevyplýva tvrdenie žalobcu, že je v ňom uvedený najmä výpočet nedostatkov na strane zamestnávateľa. Z tohto protokolu vyplýva, že určité spoluzavinenie poškodeného na vzniku pracovného úrazu v danom prípade nesporne existuje.

Čo sa týka samotnej miery tohto spoluzavinenia, je pravda, že žalovaný tvrdil, že preprava vrtnéj súpravy priviazaním o závesné zariadenie auta T-148 bola v rozpore s Technologickým postupom vrtu a pokynmi na obsluhu a údržbu spojzdrneného vrtného agregátu ZIF-650/T-148, s ktorým bol žalobca riadne oboznámený, a to najmä s jeho časťou 2. „Premiestňovanie vrtnéj súpravy“. Pritom z protokolu Inšpektorátu práce vyplýva, že zo strany zamestnávateľa bol zistený nedostatok v príčinnej súvislosti s udalosťou ten, že preukázateľne zamestnávateľ nepoučil zamestnancov o zákaze prepravovať časť vrtnéj kolóny - jadrovku s vrtnou tyčou ťahaním za autom Tatra 148 s nadstavbou vrtnéj súpravy ZIF-650M. Taktiež po oboznámení sa s Technologickým postupom uvedeným vyššie krajský súd konštatuje, že tvrdenie žalovaného, že priviazanie vrtnéj súpravy o závesné zariadenie auta T 148 bolo v rozpore s Technologickým postupom, z tohto postupu nevyplýva. V Technologickom postupe sa takéto zákaz vôbec nenachádza. Preto, ak bol aj žalobca oboznámený s týmto technologickým postupom (čo nie je sporné), nemohol byť oboznámený s týmto zákazom, čo je aj v súlade s výstupom protokolu Inšpektorátu práce Banská Bystrica z 28.11.2003 o nepoučení zo strany zamestnávateľa zamestnancov o zákaze prepravovať jadrovku za vrtnou súpravou ZIF-650M ťahaním. V tejto súvislosti teda krajský súd uvádza, že žalobná námietka žalobcu, že z protokolu Inšpektorátu práce Banská Bystrica vyplýva porušenie povinnosti zamestnávateľa preukázateľne poučiť zamestnancov o tomto zákaze, je dôvodná. Túto skutkovú okolnosť ako okolnosť, ktorá priamo určuje mieru zavinenia zamestnávateľa za vznik pracovného úrazu, žalovaný vyhodnotil tak, že priťažuje práve žalobcovi, keďže tento zákaz mal porušiť on ako vedúci zamestnanec. Keďže porušenie tohto zákazu zo strany zamestnanca preukázané nebolo, v ďalšom konaní, ak nebude zistený iný skutkový stav vo veci, táto okolnosť nemôže byť na ťarchu žalobcu, čo sa môže odraziť aj v určení miery výšky jeho spoluzavinenia.

Zo správneho spisu nevyplýva, že by žalobca bol preukázateľne poučený o tomto zákaze, čo je napokon zrejmé nielen z protokolu Inšpektorátu práce Banská Bystrica a z toho, že podľa protokolu tento nedostatok je potrebné odstrániť do 31.12.2003, ale aj z rozhodnutia Inšpektorátu práce Banská Bystrica č.k. 34/04-1,1/POK/r. z 15.04.2004 o zastavení správneho konania voči zamestnávateľu AuREX Trade, s. r. o., Banská Bystrica, podľa ktorého správny orgán zastavil konanie o uložení pokuty zamestnávateľovi žalobcu, pretože počas šetrenia udalosti bol predložený technologický postup prác vrtu a pokyny na obsluhu a údržbu spojzdrneného vrtného agregátu ZIF-650/T-148, z ktorého však priamo nevyplývalo, že súčasťou vrtnéj súpravy sa nemôžu priväzovať o závesné zariadenie vozidla a ťahaním prepravovať z miesta na miesto, avšak 30.03.2004 Inšpektorát práce vykonal následnú previerku odstránenia týchto nedostatkov, pričom zistil, že organizácia vypracovala písomný doplnok k jestvujúcemu technologickému postupu o zákaze provízorného priväzovania akéhokoľvek bremena zariadenia za ťažné zariadenie vrtnéj súpravy. Aj v tomto rozhodnutí je však opätovne uvedené, že k

úrazu došlo priamym konaním postihnutého H. a vodička Ing. H., čo preukazuje práve tú skutočnosť, že okrem zamestnávateľa za vznik pracovného úrazu zodpovedá (okrem vodiča H.) taktiež aj samotný žalobca.

Nakoľko žalovaným zistený skutkový stav o tom, že preprava vrtnej súpravy za automobilom T 148 bola v rozpore s Technologickým postupom a že žalobca bol oboznámený s týmto zákazom ťahať vrtnú súpravu za vozidlom T 148, nezodpovedá listinným dôkazom v správnom spise - Technologickému postupu ani protokolu Inšpektorátu práce, z uvedeného dôvodu bolo potrebné zrušiť napadnuté rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. b) O.s.p..

Námietka, že nebol presne a úplne zistený skutočný stav veci v danom prípade nie je na mieste, pretože skutočný stav veci bol zistený riadne, bolo vykonané dostatočné dokazovanie (preto nedošlo k zrušeniu napadnutého rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. c) O.s.p.), ale zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo napadnuté správne rozhodnutie, je s obsahom správneho spisu čiastočne v rozpore.

Preto v ďalšom správnom konaní bude úlohou správnych orgánov, ak nebude skutkový stav zmenený následne vykonaným dokazovaním, prihliadnuť na tú skutočnosť, že žalobca nepostupoval v rozpore s Technologickým postupom, keď dal príkaz na prepravu vrtnej súpravy priviazaním o závesné zariadenie automobilu Tatra 148 a o zákaze takejto prepravy nebol poučený. Prihliadnu však na ďalšie skutočnosti, ktoré boli nesporne preukázané, ktoré vyplývajú z protokolu Inšpektorátu práce Banská Bystrica a sú v príčinnej súvislosti so vznikom pracovného úrazu a za ktoré zodpovedá, či už žalobca (vstúpil počas vyprostovania auta Tatra bez vedomia vodiča do kofajz z blata za vozidlom) alebo zamestnávateľ (nepoučil žalobcu o zákaze prepravovať jadrovku s vrtnou tyčou ťahaním za autom Tatra 148) a taktiež i na tú skutočnosť, že v priamej príčinnej súvislosti s týmto pracovným úrazom bolo aj konanie tretej osoby Ing. T. H., ktorý taktiež spoluzodpovedá za pracovný úraz (tým, že nezastavil napriek tomu, že stratil z dohľadu postihnutého).

O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. Žalobca bol v konaní úspešný a preto má právo na náhradu účelne vynaložených trov. Náhradu si uplatnil podaním podaným na prepravu 11.06.2014, t.j. v lehote podľa § 151 ods. 1 O.s.p. Súd priznal žalobcovi náhradu trov z titulu trov právneho zastúpenia advokátom za 2 úkony právnej pomoci: prevzatie a príprava a podanie žaloby, po 130,16 Eur + 2 krát režijný paušál 7,81 Eur podľa § 11 ods. 4, § 16 ods. 3 vyhl. č 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov. Súd priznal aj DPH, pretože bolo preukázané, že právny zástupca žalobcu je platiteľom DPH. Celkovo súd priznal žalobcovi ako náhradu trov právneho zastúpenia 331,13 eur. Túto náhradu je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu podľa § 149 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15-tich dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd Slovenskej republiky prostredníctvom Krajského súdu v Žiline písomne v dvoch vyhotoveniach.